

Упознајте Христову цркву

ваши пријатељи, ваше комшије

Упознајте Христову цркву
ваши пријатељи, ваше комшије

Мајкл Армур

Eastern European Mission
2017

Упознајте Христову цркву

Наслов оригинала:
Introducing the Churches of Christ

Издавач: Eastern European Mission

Copyright © 2012 Eastern European Mission
Сва права задржана. Ниједан део ове публикације
не сме да се умножава без претходне дозволе
издавача.

www.eemeurope.org

Eastern European Mission
Perfektastrasse 55/1
1230 Vienna, Austria

Ова брошура је поклон Источноевропске мисије
(Eastern European Mission) [www.eemeurope.org]
захваљујући даровима верника широм света.

Ова брошура није на продају.

Увод

Широм земаљске кугле милиони људи и жена чланови су локалних Христових цркава. Њихов број расте свакодневно широм света.

Па ипак, многи нису упознати са Христовом црквом. Постављају питања о томе ко смо и који су наши назори. Ако сте се и сами то упитали, допустите нам да се представимо.

Свето писмо или Библија

Како се будете упознавали са Христовом црквом још на почетку ћете увидети наше велико поштовање Светог писма или Библије и његовог ауторитета. Марљиво проучавамо Свето писмо и трудимо се да га верно следимо – из једног једноставног разлога. Свето писмо сматрамо најважнијом књигом на свету. О Библији говоримо као о Божијој Речи, јер је видимо као Божију писану поруку човечанству.

Свето писмо је подељено на два дела која се називају Стари и Нови завет. Стари завет прати историју човековог односа са Богом од самог настанка света. Из тог разлога, странице Старог завета нам помажу да разумемо ко је Бог, природу добра и зла и Божију верност у одржавању својих обећања.

Нови завет је нарочито важан за хришћане зато што нам говори о Исусу Христу, бележи његова учења и објашњава како Бог очекује да хришћани живе. Нови завет описује појаву и раст раног

хришћанства и како се брзо ширило од града до града. У Новом завету видимо да су се у сваком граду хришћани редовно окупљали на проучавање, слављење и молитву. Видимо и да су пружали пожртвовану бригу онима који су били болесни, сиромашни или који су патили.

Када је овим раним хришћанима затребало поуке како да практикују своју веру, савет су тражили од апостола као што су били Павле, Петар и Јован. Ове апостоле лично је одабрао сам Исус и послао их је да понесу његову поруку читавом свету као и да се старају о новим хришћанима. Своје савете су давали на тај начин што су писали посланице у облику дугачких писама. Многа од ових писама сачувана су у Новом завету, уз још друге књиге које су апостоли написали. Док истражујемо Нови завет, ми формирамо ставове који нам мењају живот на основу поучавања Исуса Христа и његових апостола.

У шта верујемо

Неке особе проучавају Свето писмо само на академском нивоу или зато што су радознали. У Христовој цркви Свето писмо проучавамо како бисмо по њему ускладили наше учење и понашање. У потпуности прихватамо шта Свето писмо говори о Богу, Исусу Христу, Светом Духу, добру и злу, као и нашим обавезама једних према другима. У потпуности подржавамо Божије стандарде о исправном и погрешном. Радујемо се његовој милости и благодати.

Исто тако, водимо рачуна о његовим опоменама да ће казна бити последица за грех.

Посебно ценимо светописамску поруку о Исусовом крсту, о његовом васкрсењу, и о томе шта ови догађаји значе за свакога од нас појединачно. Кроз крст и васкрсење Исуса Христа, Бог нам нуди наду у живот после смрти, живот заувек проведен у Божијој присутности. Да бисмо обезбедили ту наду Бог од нас очекује да му будемо посебно привржени.

- Прва је приврженост вери. Вера је када усмеримо све своје поверење у Бога и његова обећања. Према Јеврејима 11,6: „Без вере је немогуће угодити Богу.“
- Друга је приврженост покајању. Покајање значи да се окренемо од свега што је у супротности с Божијом вољом. Исус је поучио своје следбенике да објаве „покајање за опроштење греха“ свим народима (Лука 24,47). Апостол Павле каже да Бог: „Наређује људима да се сви свуда покају“ (Дела 17,30).
- Трећа је приврженост исповедању, вољност да другима кажемо да служимо Исусу као Господу. Исус је рекао: „Који год мене призна пред људима, признаћу и ја њега пред Оцем својим који је на небесима.“ (Матеј 10,32). Павле је писао: „Ако, дакле, признајеш својим устима да је Исус Господ и верујеш у свом срцу да га је Бог подигао из мртвих, бићеш спасен“ (Римљанима 10,9).

- Четврта приврженост је крштењу и последицама тог чина. Нови завет често понавља изјаву о „крштењу у Христа“ (Римљанима 6,3; Галатима 3,27). У Делима апостолским 2,38 Петар повезује покајање и крштење заједно када своје слушаоце позива: „Покајте се и нека се свако од вас крсти у име Исуса Христа за опроштење ваших греха.“

Будући да Свето писмо отворено говори о свим овим приврженостима, и Христова црква их наглашава у својој поруци свету. Једном када људи донесу одлуку о овим приврженостима и поступе по њима, Бог их додаје у хришћанску заједницу (Дела апостолска 2,47). Из тог разлога Христова црква осим ове четири тачке нема друге услове за чланство у цркви.

Седмично богослужење

Чланови Христових цркава долазе из свих народа и друштвених слојева. Уједињени смо заједничким посвећењем Исусу и Светом писму. Окупљамо се с другим хришћанима недељом на богослужењу на коме се пева Богу, моли се, слушају се учитељи и учествује се у Вечери Господњој. Том приликом се сакупља-ју и дарови за добра дела.

Места на којима се окупљамо могу да буду разноврсна. То може да буде зграда која је предвиђена за црквене састанке, а може да буде и окупљање у нечијем дому, у школској згради или чак негде

напољу, на отвореном. Где год да се састанемо то окупљање називамо црквом или заједницом верних.

Овакве заједнице верних пронаћи ћете широм света и има их на десетине хиљада. Највећи број их је у северној Америци, али најбржи раст је у Азији и Африци.

Организација

Свака од ових цркава, заједница верних, у потпуности је независна – саме бирају своје вођство и саме доносе све своје одлуке. За разлику од других верских група, Христове цркве немају регионалну, националну или међународну организацију. Једноставно, то је неформални скуп локалних црквених заједница. Зато што су независне, локалне заједнице саме бирају своје име, мада скоро све за име одаберу „Христова црква“. Из тог разлога се израз „Христова црква“ односно „Христове цркве“ користи и у глобалном смислу да колективно значи све ове локалне цркве.

Уколико сте упознати са хијерархијском организацијом других верских заједница, можда ће ваше питање бити: „Из ког разлога су Христове цркве одабрале овакав независни структурни модел?“ Одговор лежи у нашем дубоком поштовању новозаветне праксе. У Новом завету нема доказа да је постојала деноминацијска хијерархија у раној хришћанској цркви. Чак су и апостоли свој утицај испољавали на умерен начин и кроз уверавања. И мада су често нудили свој савет и мишљење,

увек су поштовали право појединачних цркава да самостално доносе одлуке. Из тог разлога, Христова црква следи пример ране цркве у којој је свака локална црква била слободна и независна.

Добронамерност

Када неко по први пут чује за овакву структуру често постави питање практичности. Да ли је могуће да се буде ефикасан на вишем нивоу са овако неформалном организацијом? Одговор је: „Да, могуће је.“ Христове цркве су структурисале своје деловање на овај начин у последњих 200 година са великим успехом. Независност не спречава многе локалне цркве – понекад и хиљаде њих – да се удруже и заједнички делују у остваривању заједничких циљева.

Захваљујући овим заједничким напорима, Христове цркве су послале мисијске раднике у скоро сваку нацију савременог света. И где год да смо слали мисијске раднике, слали смо и хуманитарну помоћ. Христове цркве су послале значајну помоћ жртвама природних катастрофа. Сазидали смо многа сиротишта и поликлинике у десетинама земаља. Отворили смо велике факултете, универзитете и друге образовне институције по Европи, Северној и Јужној Америци, Африци и Азији. Водимо и организације за бригу о старима а организујемо и летње кампове за децу.

У свим овим настојањима Христове цркве показују саосећање и дарежљивост

људима без обзира на расу, народност или верску припадност. Наш циљ је да прикажемо Христову љубав кроз дела љубазности, бриге и милости. Често цитирамо стих из Новог завета који каже: „Чиста и неопогањена побожност пред Богом Оцем је ово: водити рачуна о сирочићима и удовицама у њиховим невољама и себе држати неопогањеним од света“ (Јаков 1,27).

Јединствена пракса

До сада сте већ увидели да Христове цркве покушавају да се руководе учењима ране цркве колико год је то могуће. Ова приврженост нас води до јединствених активности по којима се Христове цркве разликују од својих духовних суседа.

- Зато што је рана црква узимала Вечеру Господњу сваке седмице, и ми тако чинимо. И заиста, Вечера Господња је централни догађај у недељном богослужењу.
- Зато што је крштење у Новом завету питање личне одлуке и заснива се на нашој вери и покајању, Христове цркве се уздржавају од крштавања деце. Крштавају се само они који су довољно одрасли да могу да исповеде своју веру и докажу да живе покајничким животом.
- Зато што у Новом завету реч за „крстити“ значи „погружити“ ми практикујемо погружење у воду као једини облик крштења.

- Зато што је рано хришћанско слављење било искључиво акапела (само вокално певање без музичке пратње), Христове цркве не користе музичке инструменте у слављењу. Велики нагласак ставља се, међутим, на заједничко певање. (Инструментална музика се први пут појављују у хришћанском слављењу тек неколико векова касније, пошто су апостоли умрли. Православне и друге цркве инструменте никада нису ни прихватиле. Реформатори су их, исто тако, одбацивали, као на пример Жан Калвин и Џон Весли.)
- Зато што су ране хришћанске цркве водиле старешине које је заједница бирала, руковођење у нашим црквама је уређено на исти начин. Овим старешинама помаже група ђакона, које исто тако бира заједница. Од старешина и ђакона се очекује да испуњавају квалификације које су наведене у Посланици Титу у првом поглављу и у Првој посланици Тимотију у трећем поглављу за оне који служе као старешине и ђакони.
- Зато што они који служе у заједницама нису имали посебна религиозна звања у Новом завету, ни ми у Христовим црквама не зовемо старешине и ђаконе „велечаснима“ или „очевима“. Исто тако, њих не сматрамо свештенством, будући да Нови завет никада о њима не говори на овај начин.

- Зато што Нови завет користи реч „пастор“ (односно пастир) да опише деловање старешина (1. Петрова 5,1.2) Христове цркве користе израз пастир за оне који служе као старешине, а не као звање за свештенике.

Јединство

Христове цркве наглашавају значај хришћанског јединства. Прве Христове цркве у Европи и Северној Америци биле су основане од стране људи и жена који су били уморни од непрестаних свађа и подела међу хришћанским деноминацијама.

Ове поделе су почеле када се протестантска реформација одвојила од римокатолицизма. Тада су се различите реформске групе ујединиле око нарочитих вероисповедања – креда која су дефинисала њихово виђење хришћанства. Те фракције су се веома често сукобљавале, па су у Енглеској, Француској, Немачкој и на другим местима, започињани опасни ратови око верских несугласица.

Како би избегли ове немире, хиљаде Европљана су се иселиле у Северну Америку у нади да ће тамо пронаћи верску слободу. Срећом, европски верски ратови нису се проширили на Америку али су верске свађе и поделе постале свакодневна појава и на америчком тлу.

А онда, скоро спонтано, дошло је до нових напора да се дође до јединства и то са обе стране Атлантског океана. Људи

уморни од свађа потражили су начин како да сви хришћани дођу до заједничког темеља на коме сви могу да стоје. „Заједништво никад нећемо наћи у језику вероисповедања које се надмећу једно са другим,“ рекли су. „Једино заједничко тло нам је језик Светог писма.“

Потом су апеловали на своје верске суседе да учине две ствари. Прво, позвали су све цркве да по страни оставе своја верска правила и вероисповедања која су их до тада делила. Друго, заузимали су се код цркава да поучавају и практикују само оно што је са ауторитетом поучавано у Новом завету. Веровали су да је сигуран пут до јединства у потпуном повратку ономе што је рана црква поучавала и практиковала. Људи који су се залагали за овај приступ названи су „обновитељима“, зато што су се трудили да обнове идеале Новог завета. У почетку, многи од ових обновитеља били су удаљени и непознати једни другима. Касније, како су сазнавали за оне друге и почели да размењују идеје дошло је до иницијалног развоја овог покрета – покрета обновљења.

Као нова група нису били заинтересовани за неко посебно име, будући да ни новозаветна црква није имала неко одређено име. Они су желели само да буду познати као хришћани. Ништа више, ништа мање. На крају су локалне заједнице бирале различита имена за себе мада је „Христова црква“ постала

најчешће заједничко име. Сличне групе „обновитеља“ појавиле су се у Шкотској, Енглеској, Русији и другим местима на западу Европе, а да често нису били свесни других цркава које су настале на истим идеалима.

Христове цркве данас остају посвећене јединству исто као што смо посвећени свим библијским принципима. Наш позив повратку и практиковању новозаветних веровања остаје непромењен. Наша молба за јединством је релевантна и данас као што је била и оног дана када је упућена први пут.

Слобода

У нашој потрази за јединством Христове цркве промовишу и атмосферу слободе. Већ смо говорили о слободи сваке појединачне локалне заједнице. Овај исти дух преовладава и по питању личних слобода у свакој локалној цркви.

У таквој атмосфери слободе хришћани су охрабрени да сами проучавају Свето писмо, доносе своје закључке и практикују своја уверења без страха од исмевања или цензурисања.

Из тог разлога постоје значајне разлике између локалних заједница, иако су Христове цркве уједињене око одређених кључних библијских принципа. У оваквој поставци слободе сваки хришћанин има право богатство прилика да духовно расте и развија самоодржавајућу веру.

Ако вам овај једноставни приступ хришћанству одговара, позивамо вас да

сазнате више о нама. Шта се очекује од вас као од члана Христове цркве? Бићете охрабрени да:

- живите морално и етички,
- односите се према другима љубазно и са поштовањем,
- редовно се састајете са другим хришћанима на богослужењу,
- развијате навику дневне молитве и редовног проучавања Светог писма,
- практикујете дарожљивост према онима који су сиромашни или у некој потреби,
- промовишете мир, љубав и бригу у вашој породици,
- поштујете Исуса Христа у свему што говорите и чините.

Зашто то не почнете већ данас? Наша духовна породица у читавом свету вас жељно очекује и жели добродошлицу.

За даље информације молимо вас контактирајте:

A large, empty rectangular box with a thin black border, intended for providing contact information.

SBCC5.MA